

DALET

²⁵ **Canım toprağa yapışır;**

Sözüne göre beni dirilt.

İmanımız Mesih'in ölümü ve dirilişi ile ilişkili olsa da, vaftizimiz ölmek ve dirilmek ile ilişkili olsa da, Rab'bin Sofrası Mesih'in çarmıh ölümünün ve tekrar gelecek olması ile ilişkili olsa da (Romalılar 6:6) sıkıntı ve zorluk zamanlarında diriliş umuduna dayanmayı genelde çoğu kimse hatırlamaz. Ancak insana diriliş ve yaşam vaadi veren Tanrı Sözü, insanı ruhsal baskı altında ve umutsuz bir durumda bırakmamıştır. Ölüm ağırlığı gibi bir keder altında insan nasıl dua eder? "RAB, canım ölüm toprağına serildi, diri sözünle beni dirilt" şeklinde formüle edilmiş bu dua, bütün Kutsal Yazılar'ı gözümüzün önünde canlandırıyor. Ve bütün Kutsal Yazılar Tanrı'nın diri Sözü olduğu için, içinde bulunduğumuz kötü durumdan daha geniş bir alana bakmayı teşvik ediyor.

Dünyanın, benliğin, şeytanın canımızı göksel yerlerden aşağıya çekmesi, bizi sıklıkla canımızın yükselmesini –*dirilmesini*– istememiz gereken durumlarla yüzleştirebilir (Koloseliler 3:2). Doğal eğilimimiz zor durumlarda içimize kapanmak, olumsuz durumlara odaklanmak şeklinde olduğundan, mezmurcu üzüntüden bitkin bir durumda olan kimseleri lütfun gücünü tecrübe etmek üzere Tanrı'nın Sözü'ne bakmaya davet ediyor (I.Petrus 2:21).

Mesih en derin acılarında nasıl Tanrı Sözü'ne odaklandı ise (Mezmun 22:15), bu ayet de okuyucuları bütün sıkıntılarda (II.Timoteos 2:3) Mesih'in izlediği yolu izlemeye davet etmektedir.

Sadece düşmüş bir bedenden değil, düşmüş bir yerden de (Tekvin 3:19) özgür olmak isteği ile yapılan bu dua, canın diri yaşam ile yenilenmesi dileğini içeriyor. Bu Mezmun'a ilk başlarken okuduğumuz bereket de, böyle bir farkındalık ile Kutsal Yazılar'a bakmayı getiriyor.

Dua: Toza toprağa serildim, Sözün uyarınca yaşam ver bana...

(Mezmun 44:25, İbraniler 12:3, Yuhanna 8:10-11, Romalılar 8:2-3)

²⁶ **Yollarımı bildirdim ve bana cevap verdin;**

Kanunlarını bana öğret.

Tanrı'ya yapacağımız açık bir bildirim, günahların itirafı ve pişmanlık olmalıdır. "Yollarımız" hakkında Tanrı'ya yapacağımız açık bir itiraf, bize ve başkalarına sıkıntı getiren günahlar hakkında Tanrı ile aynı fikirde olmaktır.

Yollarımız hakkında da gerçeğin farkına varmak, bir berekettir. İtirafa verilen cevap ise kişinin canına bir iyileşme getirdiği için, itirafın sonrasında mezmurcu Tanrı'dan daha fazla öğrenmek istiyor.

Günahların itirafı sizi de Tanrı'nın kanunlarını öğrenmeye teşvik ediyor mu? Yolunu bildirmek, kötülüğün ve günahın ne kadar iğrenç bir şey olduğunun farkındalığı sebebi ile cana yaşam getiren bir şeydir. Bu yüzden itirafların sonucunda mezmurcu Tanrı'nın

Sözleri'ni daha fazla öğrenmek istiyor.

Mesih'in diğer bir adının "söz" olduğunu hatırlarsak (Yuhanna 1:1) ve bütün Kutsal Yazılar'ın Mesih hakkında olduğunu (Luka 24:44) hatırlarsak, Tanrı'nın kanunlarını ya da sözlerini çalışmanın, Mesih'ten duymak, Mesih'i tanımak ve Mesih'in ne yapmamızı istediğini görmek olduğu anlaşılacaktır.

Bütün Kutsal Yazılar'a Mesih merkezli bir şekilde bakmak, Tanrı'nın Mesih'te açıkladığı düşünceyi edinmek için de gereklidir.

Bu ayet açık bir şekilde bir diyalog ilişkisi yansıtmaktadır. Bu yakınlık, kişinin kendisini tanıması için önemlidir; çünkü kişi kendisini Tanrı'da tanır. Bu ilişkide sadece günah ve tövbe konusu değil, yaşam boyu Mesih benzerliğinde ilerlememiz için (bereketlenmiş bir yaşam için) gereken her şeyin ışığı çıkacaktır.

Mezmurcunun itirafını Tanrı'ya getirebilmesinin rahatlığına bakın. Kutsal Yazılar'ı okurken ve çalışırken Tanrı ile benzer bir diyalog rahatlığı içinde olabilmeyi aramak için bu ayet size de yeterli bir teşvik veriyor mu?

Samimi bir başlangıç için gururunuzu, öfkenizi, kıskançlığınızı konuşarak başlayabilirsiniz...

Dua: Yaptıklarımı açıkladım, beni yanıtladın; kurallarını öğret bana...

(I.Timoteos 4:8, Yuhanna 12:49-50)

(Yuhanna 6:68, I.Petrus 1:23)

(Yuhanna 6:63 ...Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır)

**²⁷ Koşullarının yolunu anlamamı sağla ki,
Senin şaşılacak işlerini derin düşüneyim.**

Kurtuluş tarihi içinde Mısır'dan çıkış, Tanrı halkı için özel bir yer tutuyor. Bu yüzden Tanrı halkının kutladığı bir bayram olarak tarihte yerini almıştır. Mezmurcunun Tanrı'nın mucizeleri hakkında yaptığı bu hatırlatma, akıllara ilk önce Mısır'dan çıkış olayını getirmektedir (Çıkış 13:14-15).

"Tanrı sözü üzerinde çalışmanın, daha fazla bilgi ve anlayış edinmeye çalışmanın amacı nedir?" diye düşünürsek, mezmurcunun bütün bunları Tanrı'nın şaşılacak işlerini daha derin düşünmek için istediğini görüyoruz. Birçok insan için mucizelere tanık olmak heyecan verici bir şeydir. Ancak mezmurcu yeni bir mucize görmeyi dilemek yerine, bütün bunların derin anlamlarını anlayabilmeyi diliyor. Çünkü Firavun da pek çok mucize gördü ama tövbe etmedi ve gururundan dönmedi, İsrail'in Tanrısı'na iman etmedi. Benzer şekilde Mesih de bazı yerlerde mucizeler yapmadı (Matta 13:58 krş. 11:23-24).

Mesih kendi döneminde sürekli mucize görmek isteyenlere adeta bu ayeti hatırlatmak istercesine geçmişte olan bir mucizeleri düşünmelerini istemişti (Matta 12:39-40).

Kutsal Yazılar'ı mezmurcunun dilediği anlayış ve bilgelikle okuyamazsanız, bunların Mesih'teki anlamını göremezsiniz (Luka 4:25-27 krş. 4:28-29)

Mesih merkezli bir anlayış için Kutsal Yazılar'a yeniden dönmelisiniz. İç varlığınız Tanrı sözü ile aydınlandıkça yaşamınızda Tanrı'nın iradesi daha fazla etkin olacaktır.

Dua: Koşullarını anlamamı sağla ki, harikalarının üzerinde düşüneyim...

(Elçilerin İşleri 2:1-11, Vahiy 15:3-4)

Elçilerin İşleri 2:11 her birimiz Tanrı'nın büyük işlerinin kendi dilimizde konuşulduğunu işitiyoruz.

²⁸ **Canım ağırlıktan eriyor;**

Sözüne göre beni kuvvetlendir;

Hiç gücünüzün kalmadığı zaman bir olduğunda, hiçbir şeyi yapabilecek veya başarabilecek veya tamamlayacak durumunuz olmadığını anladığınız anda, sizi kurtarabilecek tek şeyin Tanrı'nın kendisi olduğu gerçeği ile yüzleştüğünüzde bereketlendiniz demektir.

Bereket, bir şeyin her zaman sizin keyfinize uygun bir şekilde çoğalması ya da bir eksiğinizin tamamlanması demek değildir; aynı zamanda bereketlenmek, içinde bulunduğunuz durumu Tanrı'nın gözünden görebilen bir farkındalığa uyanmanız demektir.

İçinde bulunduğunuz bu "umutsuz ve imkansız" durumda Tanrı'nın sizden ne istediğini anlamaya ve Tanrı'nın size ne göstermeye çalıştığını anlamaya yakın olduğunuz zaman, bereketlendiğiniz zamandır.

Böyle bir zamanda Tanrı'nın sözünü (*yasasını, kurallarını, ilkelerini, tanıklığını, yargılarını...*) çalışanlar, "beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim" şeklindeki bir uyanışı (dirilişi) ve Tanrı'nın gücünü deneyimleyebilirler (Mezmun 22:24-25 krş. Matta 27:43; 28:7).

Yolunuzda duran zorlukları ve engelleri nasıl aşmayı planlıyorsunuz? Bu engeller bazen fiziksel şeyler olmayabilir. Bencillik arkasındaki *bireyci özgürlük* sizin de kişisel gelişiminiz için bir engel değil mi? Bir topluluğun parçası olmak yerine kuralları sizin belirlediğiniz bireyci bir yaşam ile Tanrı'nın istediği birlik ve paydaşlık yaşamı arasında hiç çelişki yaşadığınız olmadı mı? Mevcut görüşünün ahlak anlayışı ile fikirlerinizin çatıştığı hiç olmadı mı? Materyalizm, gurur ya da açıkça konuşmadığınız diğer bazı şeylerden dolayı acı ve keder ile Hristiyan özgürlüğünü nasıl yaşayabilirsiniz ki?

Canı ağırlıktan erirken, yoğun bir ruhsal baskıyı canında ve bedeninde hissederken (Mezmun 22:14 krş. Matta 26:38), her şeyin umutsuz ya da imkansız gözüküğü bir zamanda Kutsal Yazılar'a ve Tanrı'ya bakmak (krş. Matta 26:38-39), Tanrı'ya ve Sözü'ne yönelik en derin güveni ifade etmiyor mu?

Canınızı eriten gerçekler karşısında Tanrı size Kutsal Yazılar'ı gösteriyor...

Sizin en koyu karanlıkta ya da en derin ruhsal ağırlıkta duanız nasıldır?

Dua: İçim eriyor kederden, sözün uyarınca güçlendir beni...

(Filipililer 4:13, Mezmun 22:14, Markos 14:33-34)

29 Yalan yolundan beni uzaklaştır;

Ve yasana göre bana lütuf et.

Günah sorununu halledebilmek için lütufkar bir şekilde öğreten Tanrı'nın iyiliğine ihtiyacımız vardır. Günah ya da yalan konusunun yaşantımıza getirdiği zorluklarla mücadelede ihtiyacımız olan şey Tanrı'dan öğrenmektir.

Günah konusunda, yargı konusunda, kurtuluş ve özgürlük konusunda Tanrı Sözü'nü çalışmakla, Tanrı'yı tanımakta ve Tanrı'dan öğrenmekte ilerliyoruz. Tanrı Sözü bizi suç ve günahlar hakkında eğittiği gibi, bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı da fark etmemizi sağlıyor. Böylece Yasa, peygamberlikler ve Mezmurlar bizi Mesih'e iman etmek için hazırlıyor.

Bu dua günaha rağmen bir umut olduğunu da gösteriyor. Mezmurcu yalan yolu hakkındaki şikayetini Tanrı'ya yapmaktadır. Suçlarına ve zayıflıklarına rağmen gidebileceği yerin Tanrı olduğuna dikkat çekmektedir. Çünkü günahın Tanrı ile insan arasında bir ayrılık duvarı olduğunu, günahın iman ve sadakate karşıt bir durum olduğunu biliyor.

Belli ki mezmurcu ilk günah hakkında bir şeyler biliyor. Suçundan dolayı saklanmaya çalışan Adem'i, Tanrı'nın arayıp çağırdığını bildiği için, saklanmaya çalışmıyor ama yardım dileniyor.

Ayette açık bir Tanrı'ya itaat isteği görüyoruz; bu yüzden de yanlış yoldan korunma isteği belirgindir. Tanrı'ya pak bir itaat için bu yola engel olan şeylerden kendinizin korunması gerekiyor

Sizin de unutmaya ve saklanmaya çalıştığınız sözleriniz, işleriniz ve düşünceleriniz böyle bir ciddi kararlıkla Tanrı'nın önüne getirilmeyi bekliyor olabilir mi acaba?

Dua: Yalan yoldan uzaklaştır, yasan uyarınca lütfet bana...

(Yuhanna 2:8, Efesliler 4:22-25)

30 Ben sadakat yolunu seçtim;

Hükümlerin önümdedir.

29. ayetteki duanın sahibi siz iseniz, bu ayet de Tanrı'ya duanızın devamı olmalıdır. Çünkü önceki ayette yaşantınızda [*yolunuzda*] yanlış giden şey için lütuf (*yardım, iyilik*) dilediniz. İtiraf ve yardım dileme adımınız şimdi kararlı bir dönüşü gerektiriyor. Bu ayette yalan yolundan sadakat yoluna dönmeye karar vermiş oluyorsunuz –*gerçek tövbe böyle kesin bir şekilde eski yolundan dönmektir.*

Tanrı'nın hükümlerini ya da Sözleri'ni önünüze koyduğunuz zaman, doğruluk yolundan başka bir yol olmadığını görürsünüz. İhtiyacınız olan şey ise bu yolda adım atmak ve devam etmektir.

Mesih yol, yaşam ve gerçek olduğu için (Yuhanna 14:6), Tanrı sözüne bu denli dikkat eden birisinin önünde göreceği yol da gerçek de Mesih olacaktır. Mezmurcunun duasını bugün Tanrı halkı olarak bizler "*ben Mesih yolunu seçtim; sonsuz yaşam yolunu seçtim*" şeklinde

okuyabiliriz.

29. ayette lütuf dileyen mezmurcu, lütuf için Tanrı'nın hükümlerini (Yasası'nın, Sözü'nü...) önüne koyuyor. Çünkü lütuf ve yaşam için Kutsal Yazılar'a bakması gerekiyor. Kutsal Yazılar'a bakmak da Mesih'i önüne koymak demek olur (Yuhanna 5:39, 46, Luka 16:29, 31).

Yaşamı seçmek, daha yüksek bir yaşamı seçmektir; Tanrı'nın hükümlerinden beslenen ruhsal ve gerçek değerleri izlemektir. *"Yaşam yolunu seçmek, karşılıksız kurtuluş veren Kurtarıcı İsa Mesih'i işlemektir."* Bu haber kulağa hoş gelse de, yaşam yolunu seçmek benliği çarmıha germektir, günahla mücadele etmektir, günahı açıkça kabul ederek tövbe etmektir, Tanrı'nın iradesi görünür olsun diye kendi haklarından vazgeçmektir.

İman ve adanmışlığınızı gözden geçirmek için Yasa'ya ve Müjde'ye Mesih'te bakmalısınız...

Dua: Ben sadakat yolunu seçtim, hükümlerini uygun gördüm...
(Luka 16:31, Yuhanna 5:39, I.Petrus 2:2)

³¹ **Senin tanıklığına sarıldım;**

Ya RAB, beni utandırma.

İnsan için kaçınılmaz olan son olan ölüm (Mezmur 49:10) konusunda, mezmurcu *"canım toprağa yapışır"* (25) ifadesi ile bu umutsuz gibi görünen gerçeğine dikkat çekmişti. Öyleyse canı toprağa sarılmış bir insanın, bir yaşam hedefi olarak Tanrı'nın tanıklığına sarılması ile bu yaşam gerçek anlamını buluyor.

Bu yaşamın zorluklarından, yorgunluklarından, korkularından, kederlerinden, günahın yargısından ve utancından siz ölünce geriye ne kalacak? Dünyanın ve benliğin baskısından, şeytanın ayartılarından sizden geriye ne kalacak?

Tanrı'nın tanıklığına sarılmamışsanız, şifa ve esenliği, gerçek mutluluk ve başarıyı, bereketlenmiş ve kutsal bir yaşamı başka nerede bulacaksınız?

Mezmurcu bu duasında Tanrı'nın tanıklığına sarılmasına rağmen, girişimde bulunduğu bu yolda Tanrı'nın yardımı olmaksızın başarılı olamayacağını biliyor. Kendi bilgisine güvenerek yola çıktığında, Tanrı'nın onayı ve bereketi olmaksızın hizmetinin ürün getirmeyeceğini bildiği için *"beni utandırma"* diyebiliyor.

Mezmurcu bu duayı ölümlü biri olduğunun farkında olarak (25) yapıyor. Yani bu dua sadece şimdiki zaman bakılarak değil, gelecek zamana bakarak yapılan bir dua olarak karşımıza çıkıyor.

Ölümden sonraki yaşama bir şey götüremeyiz fakat ölümden sonraki yaşama Tanrı Sözü ile hazırlanır.

Tanrı tanıklığında, Tanrı hizmetinde bile Tanrı'dan bağımsız olarak başarılı olmanın mümkün olmadığını anladığımızda, tek bir nefes için bile Tanrı'nın lütfuna bağımlı olduğumuz gerçeği ile yüzleşiriz.

Tanrı'yı için içine katmadan başladığınız her girişim için tövbe etmek bilgece olacaktır.

Dua: Öğütlerine dört elle sarıldım, ya RAB, utandırma beni...
(Yuhanna 8:31, İbraniler 4:14, Elçilerin İşleri 11:23, Romalılar 5:5)

³² Emirlerinin yolunda koşacağım

Yüreğimi genişlettiğin zaman.

Kaderi toprağa yapışmak (25) olarak belirlenmiş olan insanın (Tekvin 3:19) ayağa kalkması ve yürek ferahlığı içinde olarak koşabilmesi ne kadar büyük bir özgürlük...

Tanrı'nın emirlerinin (*sözlerinin, yasasının, ilkelerinin...*) yüceliğine odaklanmış olan 119. Mezmur, bu yolla dikkatlerimizi Tanrı'nın gücüne (ve övülmesine) çeviriyor. Çünkü sadece Tanrı düşmüş insanı kaldırabilirdi; sadece Tanrı ölüme diriliş verebilirdi. Tanrı bunu Mesih'in çarmıhı aracılığı ile açıkça gözler önüne serdi (Koloseliler 2:15).

Zayıflığını bilen insanın bu denli değişimi, yeni yaşamı almış olmak değilse nedir? Toprakten kalkmak (dirilmek) yeniden doğmak değilse nedir (Yuhanna 5:29)? Toprağa yapışmış olmak, ölüm ve karanlığı, günah ve yargının ağırlığını çağrıştırdığından, topraktan kalkmak (dirilmek) ise yürek ferahlığı (esenlik) içindeki yeni yaşamı ifade ettiği açıktır (Yuhanna 5:21, 24, 26).

Tanrı'nın lütfu ile ölümden dirilen bir kişinin ne yaptığına dikkat edin (Elçilerin İşleri 5:19): dirilişin yolunda koşuyor.

Emirlerin yolunda koşmanız için sizin yüreğinizi ne genişletecek? Yüreğiniz nasıl genişler diye daha önce hiç düşündünüz mü? Öncelikle yürekteki ağırlıkları atmanız gerekir; paklık ve iyileşme için itiraf ve tövbe olması gerekir (51:4, 14). Tanrı'nın bağışlamasını almış bir yürek (51:10-12) Tanrı'yı içtenlikle sevecek kadar genişler; böyle bir yürek Mesih'in kayıp insanlık için duyduğu tutku ile herkesi sevebilecek kadar geniştir. Unutmayın, dirilmiş olmanız, sevgi ile bağışlanmış olmanızdır; dirilmiş olduğunuz için emirlerin peşinden koşabilirsiniz. Tanrı bilgisi, Tanrı sevgisi, gerçeğe bağlılık, Ruh'un aydınlatışı yüreğinizi genişletir...

Sizin yaşamınız da dirilişe böyle tanıklık ediyor mu? Dirilmiş, kurtarılmış olmanın övgüsü, sizin emirlerin peşinden koşma tanıklığınız olabilir mi?

Dua: İçime huzur verdiğin için buyrukların doğrultusunda koşacağım...
(İşaya 40:31, Yuhanna 1:4; 8:36 Romalılar 8:2)